

Avui es compleixen 25 anys de la mort de l'actriu sueca Ingrid Bergman, convertida en mite gràcies a 'Casablanca' i a la seva relació amb Rossellini

L'altra Bergman

Esteve Rimbau
BARCELONA

Pocs dies després de la desaparició del director d'*El setè segell*, avui fa 25 anys de la mort d'Ingrid Bergman. Van treballar junts a *Sonata de tardor*, ja a les acaballes de la carrera de l'actriu sueca. Prèviament, ella havia triomfat a Hollywood, *Casablanca* la va convertir en un mite i Rossellini en va fer un objecte de culte.

Greta Garbo havia posat molt alt el llistó a les actrius sueques disposades a creuar l'Atlàntic, però Ingrid Bergman no es va deixar eclipsar per la Divina i va lluir amb llum pròpia. Contractada per David O'Selznick, el productor d'*Allò que el vent s'endugué*, va aterrar a Hollywood el 1938. La crítica va lloar la seva interpretació a *El extraño caso del Dr. Jekyll*, però va haver d'entrar per la porta del darrere abans de tocar el cel.

Contractada per interpretar *Casablanca* només quan Hedy Lamarr va rebutjar el paper, i amb un sou molt per sota de Humphrey Bogart, la Bergman es va fer seu el paper que seria el de la seva vida. *Luz que agoniza*, una altra gentilesa de la poca vista de Hedy Lamarr, li va proporcionar l'Oscar el 1943 i aquell mateix any encara protagonitzaria *¿Por quién doblan las campanas?* al costat de Gary Cooper.

No hi havia paper incompatible amb la lluminositat del rostre de l'actriu sueca i tan aviat interpretava una monja a *Las campanas de Santa María* com es convertia en una de les heroïnes

Ingmar Bergman i Ingrid Bergman somrient després de trobar-se el 1973 durant el Festival de Cannes ■ AFP

cent per cent hitchcockianes. El mestre del suspens la va convertir en la protagonista de *Recuerda*, *Encadenados* i *Atormentada*, tres papers que conjuguen la intriga amb un profund rerefons romàntic.

Després del fracàs comercial d'*Arc de Triomf* i *Joana d'Arc*, la irrupció de Roberto Rossellini va significar un punt i a part a la seva trajectòria. Fascinada primer per l'obra i després per la personalitat del cineasta italià, l'ac-

triu sueca va sacrificar-ho tot per interpretar sis llargmetratges a la seva obra. *Stromboli* o *Viaggio in Italia* són les seves millors interpretacions, sempre en el paper de la dona moguda per apassionats sentiments. Ni la separació de la seva família ni el rebuig intolerant d'un Hollywood purità van aturar aquesta etapa fonamental en la carrera d'Ingrid Bergman. Només quan Rossellini la va abandonar per una actriu índia, ella va tornar a Holly-

wood i el seu acte de contricció va ser premiat amb un Oscar per *Anastasia*.

Malgrat aquest reconeixement, més moral que professional, Ingrid Bergman ja no va tornar a ser la d'abans. Tot i alguns títols puntuals, com *Indiscreta* o *No me digas adiós*, va haver d'esperar un paper secundari a *Asesinato en el Orient Express* perquè Hollywood li atorgués un tercer Oscar. Mancada d'altres al·licients, va ser llavors, el 1978, quan va tornar a Suè-

cia per interpretar *Sonata de tardor* a les ordres d'Ingmar Bergman. El film era un cara a cara entre mare i filla, i Liv Ullmann s'encarregava de donar-li la rèplica en un duel d'insuperable intensitat rodat en condicions no del tot favorables. Malgrat que feia temps que l'actriu volia treballar amb el mestre suec, ell creia que el seu mètode d'interpretació s'havia quedat ancorat als anys 40. Probablement, tenia raó.

El càncer va tallar la seva

vida quan només tenia 67 anys. A mesura que *Casablanca* esdevenia una icona de Hollywood, el mite de l'actriu també va arribar als altars de la cinefilia. Espectadors de tot el món reciten de memòria els diàlegs d'aquest film, des del "Toca-la un altre cop, Sam" fins a "Són canoades o els batecs del meu cor". A la gavardina de Bogart, en la memorable escena final, li correspon una part de la glòria. La resta és de l'actriu sueca. ■

“Volem saber l'impacte de cada euro”

Hi ha voluntat de transparència, eficiència i resultats a la Fira de Tàrraga

Teresa Bruna
BARCELONA

El conseller Joan Manuel Tresserras va destacar ahir “l'obsessió per la transparència i eficiència de la utilització dels recursos públics” a l'acte de presentació

de la Fira de Tàrraga 2007, i va afegir: “Estudiarem l'impacte de cada euro en volum i resultats”. L'alcalde de Tàrraga, Joan Amézaga, i el gerent de la fira, Pau Llacuna, van puntualitzar que en l'edició passada es van consolidar xifres com ara que més del 80% dels programadors o entitats assistents compren algun espectacle i que aquest any el nombre de professionals que aniran a la Fira s'ha incrementat fins a

Els artefactes de l'espectacle 'Barra' eren al Port de Barcelona per a la presentació ■ JOSEP LOSADA

passar dels 700. Jordi Colominas, director artístic de la Fira, va fer un repàs dels espectacles que s'hi presenten, i va destacar el suport a les companyies catalanes. En aquest aspecte, Tresserras va afirmar: “Les arts escèniques mantenen una de les posicions més sòlides de la nostra cultura. Si som capaços d'estimular-les i crear l'ambient adequat, Catalunya viurà ben aviat una explosió de creativitat”. ■